

insatisfacțiile sînt în parte compensate de momentul final, care e nu numai foarte frumos, ci și purtător de sens: în scena pustie, scaldată într-o dulce lumină vesperală, au rămas doar, zburătăcind neajutorat, cîțiva porumbei - simbol al unei Veneții, al unei arte, al unei lumi

ce moare încet sub ochii noștri inutil înlăcrimați.

Ceea ce ne-ar fi compensat aproape cu totul insatisfacțiile enumerate ar fi fost excelența jocului actoricesc; n-a fost să fie așa. Actorii de la "Bulandra" ne-au obișnuit cu faptul că sînt ireproșabili; e firesc, așadar, ca

pretențiile noastre față de ei să pornească de la acest nivel. În sus. Or, singurul care s-a situat în zona unor asemenea așteptări a fost Virgil Ogășanu.

Am plecat de la teatru cu gustul nostalgic al ultimului tablou.

ALICE GEORGESCU

REGIA - O DULCE ILUZIE

BĂTĂI ÎN PLUS (EXISTĂ NERVI...) de Marin Sorescu • **TEATRUL DRAMATIC „I.D. SÎRBU” DIN PETROȘANI** • Data premierei: 31 octombrie 1992 • Regia: Dumitru Velea • Scenografia: Elena Buzdugan • Distribuția: Mihai Clita (Locatarul), Rozmarin Delica (Prietenul), Florin Plaur (Profesorul), Rodica Cernescu (Femeia în plus), Lerida Buchholtzer (Femeia necesară).

După opt luni de la ultima premieră (sarcina durează nouă...), echipa petroșăneană a reușit să aducă la rampă un nou spectacol. Ne-am fi așteptat ca după o atît de lungă tăcere (a mieilor) să avem în față o montare "de excepție", așa cum, de altfel, anunțau afișele teatrului.

Spectacolul are de toate: și sfori, și lumini, și muzică electronică, uneori și actori, numai regie nu. Nici nu ne miră. Dacă directorul teatrului nu s-ar încăpățîna s-o tot facă pe regizorul, poate că lucrurile ar sta altfel.

Contînd probabil pe cine știe ce efect (de seră), scena este dominată de decor, care are un "spectacol" al lui. Un scorpion de vreo cîțiva metri, garnisit cu un soi de tentacule de caracatiță, pune figurația la grea încercare. Capul scorpionului are plantată mustața lui Stalin (cîți or fi priceput?).

Accente dezgustătoare dobîndește imaginea cvasipermanentă a celor două femei (în plus și necesară), care se masează în manieră obscenă cu bucăți din creierul locatarului. Asta ar vrea să fie sfidarea supremă a individului oprimat de societatea comunistă. Nu lipsesc nici epoleții sovietici, și nici steagul cu secera și ciocanul, înfipt în coada scorpionului. Astfel, personajul central al piesei devine în mod paradoxal acest vis urît al scenografei (ori al regizorului).

Cel ce face regia spectacolului fragmentează nepermis și exasperant jocul actorilor cu acele penibile zvîrcoliri ale "fiarei", care nu produc nici pe departe efectul scontat.

Femeia necesară (Lerida Buchholtzer) se bronzează sub reflectoarele de putere și se unge(!) prin tot locul cu acea bucată de creier amintită mai sus, spre a nu se "prăji" prea tare. O sticlă cu bronzol ar fi fost mai nimerită.

Avalanșa de așa-zise sugestii deturneză atenția, mai ales că toată lumea face cîte ceva, ba joacă, ba se joacă, ba se plimbă cu cîrnați (!) prin scenă. Balonașe multicolore sînt legate de coada "animalului", ducînd cu gîndul la festivismul comunist. În viziunea regizorului Velea ele urmau să reprezinte niște rezervoare cu venin. Locatarul (interpretat de Mihai Clita) este victima

principală a hidrei comuniste care pătrunde (simbolic, bineînțeles) prin pereți precum balaurul din poveste, înghițind personaje (un preot se tînguie într-o colivie). Ne gîndim că mult mai bine ar fi fost ca regizorul să fi realizat două spectacole: unul mut (pentru imagine) și unul cu vorbe (pentru text și jocul actorilor). În versiunea dumnealui, imaginea înăbușă completamente textul sorescian.

Mihai Clita ne dovedește că știe să-și facă rolul și singur, însă asta se simte. Sîntem de părere că, lucrînd cu un regizor adevărat, actorul petroșănean ar putea să se redescopere. Peste personalitatea sa artistică a început să se așeze manierismul. Profesorul interpretat de Florin Plaur este credibil, expresiv; jocul interpretului este sigur. Ideea de a-l aduce în scenă într-un cărucior de invalid este una dintre puținele inspirate. Rozmarin Delica (Prietenul) joacă fără succes crisparea, rîde nefiresc, rămîinînd departe de personaj. Jocul celorlalți interpreți e mai mult coregrafic.

Nu știm dacă folosirea exagerată a clișeeilor post-revoluționare nu a început cumva să obosească publicul. Asta numai el o știe. Ceea ce știm e că regia e o meserie grea și că nu e suficient să o plăci tu pe ea.

MIHAI CLAUDIU CRIȘTEA